

DIVADLO UNGELT
KAMENNÁ SCÉNA | LETNÍ SCÉNA

DIVADLO UNGELT
KAMENNÁ SCÉNA | LETNÍ SCÉNA

Umělecký ředitel a majitel **Milan Hein**
Spolupracovníci divadla: **Jiří Pritz, Martin Šimek,**
Linda Skarlandtová, Pavel Ondruch, Marie Krbová,
Kateřina Šimková, Tomáš Dvořan, Radek Svoboda,
David Zelinka, Ondřej Sýkora, Silvie Janáková, Lucie Mrvíková,
Iveta Pažoutová, Václav Bláha, Petr Holata a Tomáš Marvan.

Divadlo Ungelt, Malá Štupartská 1, Praha 1,
www.divadlungelt.cz
Letní scéna Divadla Ungelt, Nový Svět, Praha 1 – Hradčany,
www.letniscena.cz

Vydalo **DIVADLO UNGELT** s.r.o.,
Nový Svět 78/5, Praha 1 – Hradčany
únor 2017 / Sezóna 2016–2017
Program připravili Pavel Ondruch, Milan Hein, Linda Skarlandtová
Foto Jan Malíř a Olga Špátová

4000 Peter Quilter DNŮ

Hana Maciuchová
Ondřej Novák
Petr Stach

režie **Pavel Ondruch**
překlad **Marta Skarlandtová**

Peter Quilter

4000 DNŮ

Režie **Pavel Ondruch**
Překlad **Marta Skarlandtová**

Carol **Hana Maciuchová**
Michael **Ondřej Novák**
Paul **Petr Stach**

Výprava **Alena Schäferová**
Asistentka režie **Marie Krbová**
Zvuk a světla **Tomáš Dvořan, Radek Svoboda,
David Zelinka**

Realizace obrazu **Alena Schäferová**
Garderoba a rekvizity **Silvie Janáková, Lucie Mrvíková**

Česká premiéra 4. února 2017 v Divadle Ungelt

.....

Autorská práva k dramatickému textu v České republice zastupuje
Aura - Pont s.r.o., Veslařský ostrov 62, 147 00 Praha 4

Nositele autorských práv k překladu zastupuje Divadlo Ungelt s.r.o.,
Nový Svět 78/5, 118 00, Praha 1 - Hradčany

Metamorphosis

Květiny dodává firma Metamorphosis

Inscenace vznikla také zásluhou grantu,
který Divadlu Ungelt udělilo hlavní město Praha

.....

Hlavní partneři Divadla Ungelt

manželé

Prof. Dr. Dadja Altenburg-Kohl a Daniel Pešta

Klub přátel
Divadla Ungelt, z. s.
za laskavé podpory
Nadace ČEZ

Vážení diváci,

před rokem 1989 by se hra, na kterou jste se přišli
podívat, hrát nemohla. Ke škodě věci...

Je skvěle napsaná, má tři originální postavy, tajemství,
napětí, humor...

K mé radosti ji dnes hrát můžeme.

Vítám Vás v hledišti, dámy a pánové!

Milan Hein
umělecký ředitel Divadla Ungelt

.....

Quilterovo splynutí se současností

.....

Hvězdná kariéra jednoho z nejhranějších britských dramatiků současnosti Petera Quiltera (narozeného roku 1965 v Colchesteru a od čtrnácti let žijícího na Kanárských ostrovech) začala na konci devadesátých let, kdy debutoval na londýnském West Endu muzikálem *Boy-Band*. V britském divadle tehdy odeznívala coolness vlna charakteristická explicitními scénami sexu a násilí. Tvorba absolventa univerzity v Leedsu, který doposud pracoval jako moderátor televizního vzdělávacího pořadu pro předškolní děti na BBC a příležitostný seriálový herec, přinesla její protiklad. Celý koncept naturalistického divadla pohrdajícího divákem mu byl a stále je – na rozdíl od mnohých kritiků – protivný. „Pokud je v názvu hry slovo š*kat, napíše dobrou recenzi. Jestli hra obsahuje nějaký sex, nahotu, násilí nebo heroin, budou ji milovat. Komerční komedii zaměřenou na široké publikum nebo revival dvacet let staré hry ale pokaždé nenávidí. To mě šťve. Měli by posuzovat díla v kontextu toho, čím jsou. Je to stejné, jako kdybych šel na muzikál s tím, že nesnáším

hudbu!" Quilterův rezervovaný vztah k odborné veřejnosti je logický, neboť v mnoha rozhovorech – a i v tom našem – podotknul, že nemá rád hlubokomyslné úvahy o své tvorbě, protože on „prostě jen píše." Když prohlásí, že „psaní dramata je byznys, nikoli zábava," vědomě se chce vyhnout tomu, aby se z jeho díla dělalo něco, čím není. Avšak čím tedy je? Dle něj v první řadě „fun" – zábava.

Bezděky tím charakterizuje jednu silnou linii britského divadelnictví hodnotící kvalitu hry počtem vyprodaných představení. Divadelní kultura zaměřená na zisk vychovala nejednoho dramatika, kterému se podařilo dokonale propojit diváckou atraktivitu s uměleckými ambicemi. Takovým byl Quilterem milovaný Noël Coward (1899-1973), který je u nás známý především díky komedii Rozmarný duch, ale který má krom toho na kontě desítky dalších v zahraničí ceněných her. Využíval přirozenou mluvu běžných lidí, čímž se mimo jiné snažil odpoutat od stylizované konverzace Oscara Wildea založené na mistrovsky provázaných bonmotech. Vliv cowardovských konverzačních her s nápaditou zápletkou a realistickými dialogy s nadhledem popisující život obyčejné střední třídy, Petera Quiltera neminul, ačkoli oblíbenou metodu inovoval. Tím se mimo jiné vymezil vůči svým stylově příbuzným a o něco starším kolegům jako jsou Ray Cooney (1932), Alan Ayckbourn (1939) či předčasně zesnulý Joe Orton (1933-1967).

Už v debutu *Respecting Your Piers* z roku 1994 (text za pár let přepracoval a uvedl pod názvem *Curtain Up!* – Opona nahoru!) si jako ústřední téma zvolil svět showbyznysu. Kromě jednoznačné divácké vstřícnosti vyvěrá z jeho „zákulisních her" autentické okouzlení látkou nikoli za cenu (d)efektu růžových brýlí, dokonalé řemeslo projevující se ve struktuře hry i v psaní dialogů a vypjatá citovost posouvající zvolený žánr k jímavé dramedii. Klasickou cowardovskou figuru příslušného žánru – obyčejný středostavovský muž v komických nesnázích – opustil. I přesto lze však říci, že celebrity popisuje středostavov-

ským pohledem, což v konečném důsledku vede k jejich vykreslení jako symbolů buď našeho egoismu, nebo naší velkorysosti – nejčastěji obojího. Quilterovy star a pseudostar jsou proto vyhocenou formou nás samých – skrze ně scénuje naše vlastnosti ve vypjatou zkratku a svým poťouchlým nahlížením za oponu nenápadně demaskuje naše přebujelé já. Ukazuje nám něco, co vypadá jako pestrobarevný obraz, avšak později pochopíme, že tento obraz je zrcadlem. Uvědomíme si to ale až ve chvíli, kdy se na toho laskavého manipulátora už nedokážeme zlobit. Díky této autorské metodě dochází k zábavnému paradoxu: čím jsou jeho situace (jednání dramatických postav) bizarnější, tím jsou pravdivější, neboť jen specificky reflektují absurditu našeho prožívání.

BoyBand nebo také muzikálová adaptace Wildeova Strašidla Cantervillského postavilo Quiltera do pozice slibného nováčka. Když pak ve zlomovém roce 2005 uvedl dva nové tituly, ihned z něj udělaly renomovanou mezinárodní hvězdu.

První z nich měl světovou premiéru v Austrálii a pod názvem Na konci duhy (End of the Rainbow) vyprávěl příběh Judy Garlandové protkaný jejími písněmi. Po premiéře v Sydney Opera House okamžitě následovala další uvedení – mimo jiné v Praze, ve Studiu Dva, kde rok po světové premiéře v hlavní roli excelovala naše Carol – Hana Maciuchová. Definitivní triumf Duhy přišel, když ji uvedli na londýnském West Endu (2011) a newyorské Broadwayi (2012). Obě inscenace posbíraly řadu nominací na tamní prestižní divadelní ceny – anglická inscenace byla nominována hned v několika kategoriích cen Laurence Oliviera včetně Nejlepší nové hry a americká získala tři nominace na Tony Awards.

Stejný a snad ještě zářivější osud potkalo Quilterovo druhé přelomové drama Je úchvatná!: pravdivý příběh Florence Foster Jenkinsové, nejhorší pěvkyně na světě (Glorious!: The True Story of Florence Foster Jenkins, the Worst Singer in the World). Krátce po světové premiéře v Birminghamu hru uvedli na West Endu s Maureen Lipmanovou a po nadšeném přijetí korunovaném neproměněnou nominací na cenu Laurence Oliviera pro Nejlepší původní komedii ji inscenovali v Sydney, Manile, Moskvě, Johannesburgu, Madridu, Římě, Berlíně, Vídni, Bukurešti, Varšavě, Tallinnu, Helsinkách, Riu de Janeiru, Caracasu, Torontu, Los Angeles, Chicagu, New Yorku a ovšemže i v Bratislavě a Praze. V Čechách se dojemně vtipný příběh o milovnici hudby věřící ve svůj neexistující pěvecký talent hrál už třikrát, z čehož inscenace v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě je stále na repertoáru. Frearsovo kongeniální filmové ztvárnění s Meryl Streepovou byla jen pověstná třešnička na dortu celosvětového úspěchu.

Doposud Quilter napsal zhruba dvacet textů, přičemž jen málo z nich není o divadle a hudbě. Metoda činoher ze zákulisí s výraznou hudební složkou, kterou Quilter použil v Je úchvatná! i Na konci duhy fungovala dobře také v dalších hrách. Ostatně koncepční práce s hudbou je pro něj typická a většinu svých pozdějších činoherních textů provází jasnou představou o její podobě: například hudební nostalgické drama odehrávající se v padesátých letech The Nightingales (2011) vypráví o kabaretiérském rodinném klanu, hudební komedie Let It Snow (2012) pojmenovaná podle nejslavnější vánoční písní padesátých let nás přivádí do staromládeneckého bytu barového pianisty, komedie opět z období padesátých let Mario Lanza Without Song (2015) sleduje slavného tenora, jak se snaží zrušit svůj koncert a i v dramedii 4000 dnů (4000 days, 2013) je přesně předepsaný setlist písní.

Z tohoto výčtu vidíme, že většina Quilterových her včetně dvou nejslavnějších jsou „retro“. Nejčastěji se vrací do padesátých let. Jsou pro něj ideálem voňavého a kultivovaného světa, který není zanesen špínou coolness dramatiky či nevkusným prospěchářstvím moderního světa. Pro Londýn to bylo prosperující období, pro Quiltera to je doba, kdy showbiznys ještě stále má svůj magický pel. Retro mustr zašlé slávy showbiznysu tolik připomínající americké nostalgické volání po starém dobrém Hollywoodu svědčí spíš o zklamání ze současnosti než o nadšení z minulosti. Musel ho proto zákonitě postupem času více a více svazovat. Je však pro Quiltera možné

psát o soudobém showbiznysu? Pokusil se o to ve hře *Celebrity* (2005), kde pracoval s fenoménem reality show a v *Herečce* (2013), v níž však ve scénické poznámce konstatuje, že si inscenátoři mohou časové zasazení zvolit – kromě současnosti nabízí padesátá a osmdesátá léta... Jeho zjevná vnitřní neukotvenost ve třetím tisíciletí jej přivádí k experimentům, v nichž se snaží nalézt svůj postoj k dnešnímu světu.

V této perspektivě není najednou nepochopitelné, že v lednu roku 2016 překvapil své skalní fanoušky v londýnském Park Theatre světovou premiérou hry (uvedenou tři roky po dokončení textu), která nepopisovala žádné hvězdy, a která se ani neodehrávala v zákulisí: 4000 dnů. Před tím samozřejmě již napsal několik pokusů o vztahové současné drama – např. kvintet romantických komediálních aktovek *Duety* (2009) pro dva padesátníky hrající v každé části jinou figuru (opět zde však pracuje – ačkoli ne všude – s divadelním prostředím) nebo bláznivou komedii *Morning After* (světovou premiéru pod názvem *Ráno po měla* na Slovensku v divadle Aréna v roce 2012), v níž roztáčí kolotoč bizarních námluv. Žádná z těchto her však nedošla dál než právě 4000 dnů, které mají v Ungeltu svou českou premiéru – po londýnském uvedení jde o první zahraniční inscenaci. Navíc ji připravují ještě v Hamburku s premiérou na konci března a v pensylvánském Lancasteru s premiérou v květnu.

Režisér Pavel Ondruch

Experimentující Quilter hledající nový výraz vytvořil na základě archetypálního boje tchyně se zetěm hru o ztrátě identity a zasadil ji do kulis civilního rodinného dramatu. Svůj koncept realizuje skrze fenomén paměti. Co když se mylíme v tom, kdo jsme my a v tom, kdo jsou naši blízcí? Jak moc nás utváří naše individuální i společná minulost? Německá filozofka Aleida Assmannová píše: „Musíme konstatovat, že schopnost vzpomínání – jakkoli se to může zdát sporné – je tím, co dělá člověka člověkem. Bez schopnosti vzpomínat by nemohlo vyrůst žádné já a nebylo by možné komunikovat s druhými jako individuálními osobami. I když takovými nejsou vždy, přesto musíme naše vzpomínky považovat za pravdivé, poněvadž jsou látkou, z níž jsou vytvořeny zkušenosti, vztahy a především obraz vlastní identity. Jen nepatrná část našich vzpomínek je vyjádřitelná v jazyce a tvoří páteř nevyslovované biografie. Větší část našich vzpomínek v nás dřímá a čeká na to, až bude vnějším podnětem probuzena.“

Quilter ve své nejvážnější hře zjišťuje, že naše vzpomínky jsou vždy projevem subjektivního ducha, z čehož vyplývá, že všechno si pamatujeme „úplně jinak, než jaké to ve skutečnosti bylo.“ Když historici hovoří o tom, že „dějiny píší vítězové,“ mimo jiné upozorňují na fakt interpretační libovůle mluvčího a bezbrannost naslouchajícího. Pokud zjišťujeme, že objektivní minulost je nedosažitelný ideál, nutí nás to konstatovat, že to se týká i objektivní pravdy. Stačí se na jakoukoli historickou událost podívat z různých

úhlů a jeví se nám vždy trochu jinak, stačí se podívat na naše vzpomínky z různých úhlů a jsou rázem jiné. Jak si uplynulých jedenáct let pamatuje Carol, jak Paul a jak posléze Michael? Každý jinak. Nejsou vzpomínky jen střípky toho, kým bychom chtěli být a toho, co naše hlava upravuje dle vlastních potřeb a nálad? Nezadržitelně se dostáváme – spolu s Quilterem a jeho postavami – na pole dnes tolik skloňovaného přídavného jména postfaktický, které se snaží zachytit bolestnou skutečnost roku 2016, v níž objektivní fakta ztratila jakoukoli relevanci.

O postfakticitě bylo právem řečeno mnoho špatného, ale pouhé konstatování nedává klíč z osidel všudypřítomného relativismu. V Quilterově hře ho nacházíme. Přijmeme-li, tak jako jeden z hrdinů naší inscenace, fakt, že naše paměť se mýlí, začne být mnohem pravdivější. K paměti musíme přistoupit nikoli jako k historiografické literatuře, ale jako k obrazu, v jehož barvách se snažíme „najít smysl.“ Snažíme se pochopit umělecké dílo (kterým svým způsobem naše paměť je) a zároveň umělce (nás). Pokud Quilter přisoudil hlavní postavě Michaela malířské řemeslo, není to jen pozůstatek jeho posedlosti uměleckým prostředím, ale i jeho oslava umění a kreativity jako možného východiska z marasmu dnešní – postfaktické – doby. Pokud tato kreativita nevede ke lži a zastírání, ústí ve vzájemnou komunikaci, porozumění a úctu. Pravda je tak skutečná, jak moc o ni usilujeme, a jak moc připouštíme, že se v ní můžeme mýlit.

Peter Quilter v Paulovi a Michaelovi vycházel ze svých charakterových antipodů – neboť jeho vnitřní boj mezi kreativním umělcem a pragmatickým obchodníkem je prostoupen celým dílem i životem. Michael se u něj projevuje, když svou tvorbu neustále pointuje oslavou umění jako cesty ke štěstí. Naopak Paul se v něm projevuje, když do všech divadel, která ho kdy hrála, pravidelně rozesílá reklamní emaily o svých nových hrách i premiérách, a kdy drží svou propagaci pevně v rukou prostřednictvím neustále aktualizovaných webových stránek, Twitteru i Facebooku. Carol je pak jeho další kritické já, které

destruuje zažitě pořádky, čímž vnitřní rozpory propojuje a transformuje. Pokud Quilter říká, že ho ke hře inspiroval sen (viz náš rozhovor), s trochou fantazie ho můžeme interpretovat jako Freudův souboj ega s alteregem.

Zdá se, že Quilter v realistické dramedii ze současnosti spatřuje určitou budoucnost. Nedávno premiérovaná hra Jak zachránit Jasona (Saving Jason, 2016), v níž popisuje rodiče, kteří se snaží zachránit drogově závislého syna tím, že mu zorganizují pohřeb nebo doposud neuvedená novinka pro dva herce Heart to Heart propagovaná jako „úžasně zábavný průzkum chaotického světa lásky a partnerských vztahů,“ je pokračováním nově nalezeného stylu. Doufejme, že Quilter ve splnutí se současností nezapomene na dovednost jakoukoli na první pohled obskurní figuru, nesympatickou primadonu, neúspěšného umělce, jízlivou matku či nudného úředníka z reklamní agentury dříve nebo později obhájit natolik, že se z nich stane předmět divácké lásky i obdivu. Radost, s jakou Quilter miluje své postavy, je tak nakažlivá, že nám nakonec dovoluje milovat i vlastní nedokonalost. A to není málo.

Napsal **Pavel Ondruch**

.....

ROZHOVOR S PETEREM QUILTEREM

.....

CO VÁS INSPIROVALO K NAPSÁNÍ HRY 4000 DNŮ?

Inspiroval mě sen. Zdálo se mi, že jsem se probudil v nemocničním pokoji obklopen spoustou novin. Musel jsem je všechny přečíst. Zjišťoval jsem tak, co všechno se stalo během prospaných roků.

JAK MOC VYPOVÍDAJÍ VAŠE HRY O VÁS?

Myslím, že v mých hrách je mnoho ze mě, z mých emocí, myšlenek, názorů i humoru. Ale rozhodně to nedělám záměrně. Já prostě jen píšu, nezatěžuji se zbytečnými rozborů. Dokud mě na to neupozorní přátelé, nepoznám ani, co všechno jsem na sebe ve svých hrách prozradil.

JE VÁM NĚKTERÁ ZE TŘÍ POSTAV 4000 DNŮ BLIŽŠÍ NEŽ JINÁ?

Není. Každá z nich je část mne samotného. Carol má můj suchý humor, Michael je stejně tvořivý a Paul má moji upřímnost.

VZTAH MICHAELA A CAROL STEJNĚ JAKO VZTAH CAROL A PAULA JE VYKRESLEN VELMI VĚROHODNĚ. PROVÁZÍ VÁS V ŽIVOTĚ TAKÉ NĚJAKÁ TAKOVÁ CAROL?

Ke Carol mne inspirovala matka mého nejlepšího přítele. Je to tvrdá, chladná, sobecká žena. Ale když ji lépe poznáte, dokáže být velice okouzlující a laskavá. Hned jsem věděl, že bude ideální postavou pro drama.

JAK VNÍMÁTE 4000 DNŮ V KONTEXTU SVÉ TVORBY?

4000 dnů je pro mne docela něco jiného. Napsal jsem mnoho komedií a také mnoho hudebních her, drama však píšu zřídka. Tohle byl experiment. Chtěl jsem zkusit napsat něco, co bude naprosto odlišné od mé dosavadní práce.

VAŠE HRA 4000 DNŮ JE MIMO JINÉ O PAMĚTI A JEJÍM VLIVU NA OSOBNOST ČLOVĚKA. CO PRO VÁS PAMĚŤ ZNAMENÁ?

Ve skutečnosti nad svými vzpomínkami příliš nepřemítám. Vždycky se dívám vpřed.

VEŘÍTE, ŽE SI LZE V PARTNERSTVÍ ZACHOVAT OSOBNOST?

Myslím, že hodně lidí potlačuje svou individualitu ve snaze udržet partnera šťastného. Domnívám se, že je to chyba. Měli bychom se mít rádi takoví, jací jsme. A nesnažit se toho druhého změnit. Přesně v tom chybují Michael s Paulem.

JAKOU ROLI VE 4000 DNECH HRAJE HOMOSEXUALITA? VĚDĚL JSTE OD POČÁTKU, ŽE ÚSTŘEDNÍ PÁR BUDOU DVA MUŽI?

Tušil jsem, že hra s homosexuálním párem bude zajímavější. Ačkoli emocionální situace by byla stejná i u muže s ženou. Dva muži jsou ale pro obecenstvo větší výzvou. Je totiž obtížnější rozhodnout, kdo má pravdu, kdo ne a na jakou stranu se přiklonit. Krom toho s sebou přináší neobvyklou jevištní dynamiku.

CO VÁS MOTIVOVALO A STÁLE MOTIVUJE K TOMU PSÁT HRY?

Zbožňuji, když se mé hry hrají. Sleduji je pak na plakátech, v divadlech, na fotografiích. Divadelní hry nejsou jako knihy. Skutečné jsou pouze na jevišti. Dokud nejsou hrány, nežijí.

JAK VYPADÁ VÁŠ TVŮRČÍ PROCES?

Obvykle napíšu jednu hru za rok. Pracuju vždycky tři hodiny odpoledne. Druhý den přečtu, co jsem napsal a měním, upravuji, škrťám, přepisuji. Všechno to dělám ručně, na papíře. Třetí den pak všechno přepíšu do počítače a provedu další drobné změny. Za jeden týden většinou vytvořím zhruba deset stran.

PODLE ČEHO HODNOTÍTE ÚSPĚCH SVÉ HRY?

Podle počtu uvedení a počtu repríz. Napsal jsem několik

her, které vidělo víc jak milion diváků. Jiné hry zas měly třeba jen tři skromná provedení. Je proto jasné, co považuji za úspěch, a co za prohru. Divadelní hry jsou určeny divákům. Takže pokud je vidí velké množství lidí, vaše hra je úspěšná. Dobré recenze nic neznamenají, pokud je hlediště prázdné nebo vaše hra ani není uvedena.

Z DOSTUPNÝCH VEŘEJNÝCH ZDROJŮ ŠLO JEN VELMI TĚŽCE VYPÁTRAT ROK VAŠEHO NAROZENÍ. NA KOLIK LET SE CÍTÍTE?

Vždycky se cítím o deset let mladší, než opravdu jsem.

MÁTE V DĚJINÁCH DRAMATU NĚJAKÝ VZOR?

Velice si cením britského dramatika Noëla Cowarda. Je tak rafinovaný a zábavný! On je prostě můj hrdina.

CO POVAŽUJETE ZA SVÉ STĚŽEJNÍ UMĚLECKÉ TÉMA?

Velmi často píšu o světě zábavního průmyslu – o hercích, herečkách, zpěvácích. Tihle lidé jsou fascinující. Komplikovaní, ale i povrchní, vtipní, ale také smutní, sebevědomí a zároveň zranitelní. Všechny mé nejznámější hry jsou o umělcích.

VÍM, ŽE SI STŘEŽÍTE SVÉ SOUKROMÍ, AVŠAK JE NĚCO, CO BYCHOM O VÁS MOHLI ČI DOKONCE MĚLI VĚDĚT?

Narodil jsem se v Anglii, ale žiji ve Španělsku. Je tady teplo a vynikající jídlo. Když většinu dne pracujete u počítače, je hezké dívat se z okna a sledovat sluneční paprsky. Hlavní náplní mého dne jsou moji psi. Velmi, opravdu velmi miluji psy. Zatímco Vám píši své odpovědi, sedí vedle mě a až je dokončím, půjdeme na procházku. Když se kohokoli zeptáte, jaké jsou pro mě v životě nejdůležitější věci, každý vám odpoví: kariéra a jeho psi. Pokud by psi mohli hrát a říkat dialogy, byli by hlavními hvězdami ve všech mých hrách.

Rozhovor vedl **Pavel Ondruch**

V Divadle Ungelt můžete v sezóně 2016/2017 dále vidět

DEŠTIVÉ DNY – Keith Huff, americké drama je hrou o síle přátelství a zároveň kriminálním příběhem. Drsní chlapci Denny a Joey jsou přáteli od dětství, které oba strávili na chicagském předměstí. Dnes jsou parťáky u chicagské policie. Hrají Richard Krajčo a David Švehlík.

EXPRES NA ZÁPAD – Cormac McCarthy, strhující psychologické drama. Nevšední setkání dvou diametrálně odlišných lidí v zašlém newyorském bytě - univerzitního profesora a bývalého trestance. Hrají František Němec a Radek Holub.

KDO ŽIDLÍ MÁ, BYDLÍ! – měsíčník Českého Rozhlasu, natáčený za účasti diváků a vysílaný na stanici ČRo Dvojka. Stálým průvodcem rozhlasové hodinky je Milan Hein, zpívá Marta Kubišová a k pianu usedá Karel Štolba. Spoluúčinkují hosté, kteří se v pořadu střídají.

KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ NA ZEMI – Tennessee Williams, samota, neutuchající déšť, blížící se potopa a tři lidé hledající východisko z opuštěnosti, smrti, prázdnoty a vzájemného boje. Hlubinné psychologické drama o padlé ženě mezi dvěma znepráčetelnými bratry. Hrají Jitka Čvančarová, Martin Hofmann a Ondřej Novák.

MEZI ÚTERÝM A PÁTKEM – Joanna Murray-Smith, odehrává se v Londýně. Do vyrovnaného dlouhotrvajícího manželství vchází mladá novinářka. Jen pár otázek... A nic není, jak na první pohled vypadá. Vynikající tragikomedie, která se může stát všem. Hrají Regina Rázlová, Milan Hein, Jitka Čvančarová a Petra Nesvačilová.

NA ÚTĚKU – Pierre Palmade a Christophe Duthuron, nezdolnou energií a nadějí nabitá komedie o náhodném setkání dvou obyčejných žen vydávajících se na cestu za svobodou, dobrodružstvím a životem prožitým naplno. Ve hře, která se s humorným nadhledem dotýká i témat nelehkých, můžete vidět Janu Štěpánkovou a Zlatu Adamovskou.

PAN HALPERN A PAN JOHNSON – Lionel Goldstein, anglická tragikomedie. U hrobu paní Florence se setkají dva staří muži, pan Halpern a pan Johnson. Hra měla světovou premiéru

v Londýně a svou poslední roli v životě si v ní zahrál Sir Laurence Olivier. Divadlo Ungelt ji uvádí s Petrem Kostkou a Františkem Němcem.

POSLEDNÍ RECITÁL MARTY KUBIŠOVÉ, umění odejít je disciplína, kterou zvládá málokdo. Marta Kubišová má však v tomto ohledu jasno. Naposledy se dělí sama o sebe s diváky tím, co umí nejlépe: písněmi. Její poslední recitál s živou kapelou Karla Štolby, a který moderuje Milan Hein, nabízí to nejlepší z celé kariéry této uhrančivé osobnosti.

PRINCIP NÁHODY – Simon Stephens, osamělá žena na nádraží z ničeho nic políbí osamělého cizího muže. Je to náhoda? A vznikne z toho romantický vztah, vypočítavé přátelství nebo jen další potvrzení toho, že je vesmír příliš veliký, než aby se v něm střetly dvě spřízněné bytosti? Horká novinka z Londýna o samotě, lásce a kvantové fyzice. V hereckém duelu se pravděpodobným i nepravděpodobným náhodám vystaví Alena Mihulová a Jan Vlasák.

RŮŽOVÉ BRÝLE – Susan Bigelow a Janice Goldberg, irskou hospodu a židovské lahůdkářství dělí jen úzká ulička, jejich majitelky, postarší vdovy, však rozděluje nejen náboženství, ale i dávný spor jejich zesnulých manželů. Dramatický příběh nepostrádá irský ani židovský humor. Hrají Zuzana Bydžovská, Hana Maciušková a Sabina Rojčková.

SKOŘÁPKA – Marcin Szczygielski, v zapadlé knihovně se schází nesourodá dvojice. Zakřiknutá knihovnice a suverénní zlatokopka. Co přinese toto setkání? Komedie o nečekaném přátelství a cestě ke svobodě. Hrají Alena Mihulová a Petra Nesvačilová.

SMRT A DÍVKA – Ariel Dorfman, křehká žena se může postavit do cesty svému trýzniteli jedině s pistolí v ruce. Co na tom, že je to úspěšný lékař, který přišel jen na krátkou návštěvu? Ani její manžel jí nezabrání využít jedinečné šance na spravedlnost. Hrají Lucie Štěpánková, Tomáš Dastlík a Petr Stach.

VZPOMÍNKY ZŮSTANOU – Bernard Slade, milostný příběh i strhující rodinné drama. Zlata Adamovská a Lucie Štěpánková / Jana Stryková jako matka a dcera. Petr Štěpánek a Vilém Udatný / Pavel Kikinčuk v mužských rolích jímavého příběhu.

Letní scéna Divadla Ungelt

TOUHA JMÉNEM EINODIS – Karel Štolba, Marta Skarlandtová, původní český komorní muzikál pro Martu Kubišovou a Anetu Langerovou. Spoluúčinkují Milan Hein, Ondřej Novák, Igor Orozovič a hudební skupina Karla Štolby. Příběh inspirovaný nevšedním osudem baronky Sidonie Nádherné, poslední majitelky zámku Vrchotovy Janovice.

Ungelt

Původně areál odpočinku pro kupce. V areálu se vybíral poplatek (clo), zvaný ungelt. Odtud dnešní název areálu. Kromě celnice tady kupci měli dvůr, špitál a kostel. Po obvodu dvora, který sloužil jako tržiště, vyrůstaly nejstarší románské domy. Základy tohoto domu, rovněž v románském slohu, pocházejí z 11. století a jsou k vidění v klubu divadla. Celý dům, včetně prostor, které byly zrekonstruovány na divadlo, tu stojí od 14. století.

Soukromé Divadlo Ungelt bylo slavnostně otevřeno 2. října 1995 panem Milošem Kopeckým, který divadlu daroval své oblíbené otáčivé křeslo. To se nachází v divadelním klubu v unikátním společenství dalších křesel a židlí - darů od sponzorů a známých osobností českého veřejného života, příznivců divadla.

Dárci židli

Zlata ADAMOVSÁ
Prof. Dadja ALTENBURG-
KOHLE & Daniel PEŠTA
Jiřka ASTEROVÁ
Norbert AUERBACH
Jiří BARTOŠKA
Prof. MUDr. Vladimír
BENEŠ, DrSc.
Martin BEZOUŠKA
BÍLÁ Lucie
Ing. Michal BORGES
Jana BREJCHOVÁ
Tereza BRODSKÁ
Hana BUREŠOVÁ
Zuzana BYDŽOVSKÁ
a Miroslav ETZLER
Věra ČÁSLAVSKÁ
Aleš CIBULKA
Vilma CIBULKOVÁ
Jiřka ČVANČAROVÁ
Martina DELIŠOVÁ
Magdalena DIETLOVÁ
a Dr. Milan SLÁDEK
Michal DOČEKAL
Zeno DOSTÁL
Jaromír DULAVA
Josef DVOŘÁK
Helena DVOŘÁKOVÁ
Monika ELŠÍKOVÁ
Fero FENIČ
Ladislav FIALKA
Květa FIALOVÁ
pes FILIP
Ing. Jan FISCHER CSc.
Jeřim FIŠTEJN
MUDr. Alfred GEBHARD
Václav HAUPT
Dagmar a Václav HAVLOVI
Bohumila a Walter
HEINOVI
Šárka HEJNOVÁ
Hana a Karel
HEŘMÁNKOVI
Ljuba HERMANOVÁ
MUDr. Radkín HONZÁK
Prof. MUDr. Cyril
HÖSCHL, DrSc., FRCPsych.
PhDr. Slavomil HUBÁLEK
Eva a Václav HUDEČKOVI
František HUSÁK
Vítězslav JANDÁK
Nina JIRÁNKOVÁ
MUDr. Milan JIRÁSEK
PhDr. Vladimír JURAČKA
Jiří JUST
Jan KANZELSBERGER
Ivan KLÁNSKÝ

Dušan KLEIN
Milan KŇAŽKO
KOOPERATIVA
POJIŠŤOVNA, a.s., Vienna
Insurance Group
Miloš KOPECKÝ
Petr KOSTKA
Ing. Martin KRAFL
Richard KRAJČO
JUDr. Tomáš KRAUS
Pavel KRÍŽ
Vendula KRÍŽOVÁ
Marta KUBIŠOVÁ
MUDr. Roman KUFA
Jiří LÁBUS
Mgr. Dalibor LACINA
Pavel LIŠKA
Radovan LUKAVSKÝ
Hana MACIUCHOVÁ
Jana MALÁ
Dana a Petr MALÁSKOVI
JUDr. Hana MARVANOVÁ
Carmen MAYEROVÁ
Zuzana a Matěj MINÁČOVI
Jiřka MOLAVCOVÁ
Otakar MOTEJL
Petr MOTLOCH
Kamila MOUČKOVÁ
Ladislav MRKVIČKA
Jiří MUCHA
Světlana NÁLEPKOVÁ
Václav NECKÁR
Luděk NEKUDA
Jiřka NĚMCOVÁ
František NĚMEC
Petra NESVAČILOVÁ
prof. MUDr. Petr NEUŽIL,
CSc. FESC
Mathilde NOSTITZ
Ondřej NOVÁK
Ota ORNEST
Igor OROZOVIČ
Jeřýk PACÁK
Prof. MUDr. Pavel PAFKO,
DrSc.
Irena PAVLÁSKOVÁ
Halina PAWLOWSKÁ
Mgr. Robert PERGL
Libor PEŠEK
Prof. MUDr. Jan PIRK,
Dr.Sc.
Jindřich POLÁK
Viktor POLESNÝ
Simona POSTLEROVÁ
Václav POSTRÁNECKÝ
Chantal POUILLAIN
Michal PROKOP

Vlasta PRŮCHOVÁ-
HAMMEROVÁ
Regina RÁZLOVÁ
Vlastimil RIEDL
Pražská realitní kancelář
ROYAL – Ing. Jaroslav
Košťál
Linda RYBOVÁ
RYOR, a.s.
Alena SCHÄFEROVÁ
Jiří SCHMITZER
Jan a Libuše
SCHNEIDEROVI
Vladimír a Petr SÍSOVI
Jan SKALICKÝ
Marta SKARLANDTOVÁ
Tomáš SLÁMA
Petr SLAVÍK
Ladislav SMOČEK
Olga SOMMEROVÁ &
Olga ŠPÁTOVÁ
Petr STACH
Jiří STACH
Simona STAŠOVÁ
Petr ŠTĚPÁNEK
Lucie ŠTĚPÁNKOVÁ
Jana ŠTĚPÁNKOVÁ
Karel ŠTOLBA
Jiří SUCHÝ
David ŠVEHLÍK
Jiří SVOBODA
Libuše ŠVORMOVÁ
Dana SYSLOVÁ
Jan TEPLÝ
Pavel TIGRID
TON a.s.
TRICO
Vilém UDATNÝ
Milan UHDE
Eva URBANOVÁ
Marta VANČUROVÁ
Petra a Josef
VAVROUŠKOVI
Ondřej VETCHÝ
Pavel VĚTROVEC
Oldřich VÍZNER
Alena VRÁNOVÁ
Pavel VRBA
Petr WEIGL
prof. PhDr. Petr WEISS
Anna WETLINSKÁ
Jan a Zuzana WIENEROVI
Valérie ZAWADSKÁ
Zdeněk ZDENĚK
Stanislav ZINDULKA

Také v životě se občas hodí nápověda, abyste věděli, jak dál.

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

Hlavní partner
Divadla Ungelt

☎ 841 105 105
www.koop.cz